

ЛЮБОМИР НИКОЛОВ
ЛЕКАРСТВО ПРОТИВ
МЪРЗЕЛ

chitanka.info

Някъде наблизно изтрещяха изстрели. Димов изпъшка, метна чувала в каросерията на транспортъора си и се огледа. Наоколо не се виждаше нищо. Саваната унило жълтееше под палещото слънце, осеяна с купчинки бели кости и редки хилави дървета.

— Какво беше това?

Капитанът избърса чело и също се огледа. Гол до кръста, целият покрит с мътни струйки пот, той приличаше на зебра.

— Ловец, какво друго! Ей-там, виждаш ли?

Димов обърна глава тъкмо навреме, за да види как от близките храсталаци изскача вълкожабата — огромна, озъбена, лъскава и пъстра. Редувайки отчаяния бяг с високи скокове, чудовището се понесе през саваната. След миг, като разярен бог на гръмотевицата, в бръснещ полет над храстите се появи ловецът. Дюзите на реактивните му ботуши бълваха пламъци. Опрял в корема си приклада на скорострелната карабина, той гърмеше напосоки, сякаш преследваше не един, а цяло стадо хищници. От затвора на карабината хвърчаха горещи гилзи.

— Залегни! — изрева капитанът, щом първите заблудени куршуми просвистяха над главите им.

Димов се хвърли зад най-близката купчина сандъци, сетне предпазливо надигна глава и потърси другите. Капитанът и щурманът бяха залегнали под транспортъора, а пилотът, по липса на по-добро прикритие, лежеше сред тревата и с две ръце опъваше върху ушите си широката черна барета.

Внезапно изстрелите престанаха. Нещо в реактивните ботуши избухна, двигателите закашляха и оставяйки дълга димна следа, стовариха ловеца в един бодлив храст.

— Отбой! — обяви капитанът, като се измъкваше от прикритието си. — Всички на работа!

Товаренето продължи още няколко минути, докато стана ясно, че в претъпканата каросерия вече няма място за нито един сандък. Четиримата уморено седнаха и се загледаха в ловеца. Той бе успял да се измъкне от храстите и куцаше към звездолета, влачейки карабината за дулото.

— Бас държа, че ще иска да му ремонтираме ботушите — подхвърли щурманът.

— Да има да взема, гъбата му марсианска! — ядоса се капитанът.
— Аз не съм обуцар! Хайде, тръгваме!

С неочаквана за тежкото му тяло пъргавина той скочи в откритата кабина на транспортъора и натисна клаксона. От люка на звездолета надникна сухата физиономия на Съветника Макдейл.

— Какво, тръгваме ли вече?

— Тръгваме — мрачно потвърди капитанът. — Напред към нашата историческа мисия!

Макдейл се спусна по стълбичката пъргаво и елегантно. Въпреки горещината беше облечен в строг черен костюм, с черна вратовръзка и бяла кърпичка в малкото джобче. Стъпвайки внимателно с лъскавите си ботуши сред прашната трева, той стигна до кабината на транспортъора, изтупа седалката и изящно се настани до капитана. Щурманът и пилотът скочиха в каросерията, сред купищата сандъци, чували, кашони и контейнери. Здравно стиснал черното си куфарче, Димов ги последва.

Двигателят изръмжа и транспортъорът потегли по прашния коловоз през саваната. Ловецът го изпрати с печална физиономия, от която стърчаха дълги бодли.

— Кой беше този? — запита Съветника.

— Ловец — обясни капитанът. — Имаше принудително кацане в храстите.

— Благороден човек — въздъхна Макдейл. — Един от спасителите на местното човечество.

Димов пропълзя по сандъците, настани се до кабината и лукаво подхвърли:

— Че какво толкова са ги спасили?

Макдейл не се смути от въпроса. Изтърси няколко пращинки от ревера си, повдигна назидателно пръст и заговори бавно, методично, сякаш се намираше пред трибуната на Съвета.

— Резултатите от нашата хуманна мисия могат да се изразят със следните цифри: когато беше открита преди десет години, планетата наброяваше население едва около осем хиляди души. И това не е всичко, скъпи приятели. Налице беше явната тенденция към намаляване. Тоест, ако не се предприемеха спешни мерки, дори тези осем хиляди души скоро щяха да загинат. Пред лицето на такава чудовищна заплаха ние изпълнихме своя космически дълг. И ето

резултатът — днес броят на населението се е удвоил, а от тия чудовища, вълкожабите, са останали броени екземпляри. Помислете си само — броени екземпляри, докато преди десет години най-скромните преценки се колебаеха между пет и десет милиона.

Димов хвърли поглед към другата седалка. Капитанът бе стиснал зъби, но мълчеше и само смръщеното му лице бавно придобиваше цвета на зрял домати. Леко приведен над волана, той съсредоточено се вираше в пътя, край който се търкаляха празни бутилки, изпокъсани пластмасови пакети и парчета дъски. Черни мазни петна и ръждиви захвърлени части издаваха някогашни принудителни спирки на тежките транспортъори. Сред отпадъците дребни птички подскачаха по купчинките разсипана храна. Минаването на машината не ги плашеше — отдавна бяха привикнали с техниката.

— Не е далеч денят — продължаваше Съветника, — когато нашите славни ловци ще унищожат и последната вълкожаба и тогава човешкият род отново ще може свободно да процъфтява върху свободната планета.

— Да! — избухна изведнъж капитанът. — Свободни да лапат! Банда мързеливци, това са тия туземци!

— Не позволявам! — възмутено го прекъсна Макдейл. — За един цивилизован човек това е недопустимо отношение към поизостанала, но все пак разумна раса. Да, не отричам, налице е някаква странна пасивност и тъкмо тя е била причина за бавното оредяване на населението. Защо, как — на тия въпроси ще отговорят нашите екипи от психолози, антрополози и историци. Не отричам дори това, че местните жители без съпротива са позволявали на вълкожабите да ги разкъсват. Но ние, ние сме тук! Веднъж унищожена заплахата от хищниците, аз не се съмнявам, че тия нещастни люде ще се възродят, ще тръгнат нагоре по стълбата на прогреса. А ние, като по-големи братя, ще даваме своята скромна лепта в това възраждане.

— Думи, думи... — подкачи го Димов. — Бъдете по-точен, Съветник Макдейл. В какво се изразява вашата помощ?

— Искате цифри? Чудесно! За изминалите десет години на планетата са доставени около двеста и петдесет хиляди тона разнообразни товари. В изстребването на хищниците са взели участие над петнадесет хиляди ловци. Засадени са осемдесет хиляди декара полифруктови дървета. Впрочем вижте сами...

Саваната бе свършила и сега прашният път лъкатушеше сред гъсти гори от плодни дървета. По натегналите клони висяха в безредие банани, ябълки, грах, смокини, круши, портокали, зелки, ананаси, грозде, картофи, цвекло, соя... Трудно можеха да се изброят всички плодове и зеленчуци, скрити в гъстите корони на полифруктите, но на очи биеха най-вече едрите, кървавочервени буци на последното чудо на генетиката — растителните бифтеци.

— Всичко щеше да е много хубаво — озъби се капитанът. — Само че туземците не щат да берат нито картофи, нито ананаси. Мързи ги!

— И за това е помислено — увери го Макдейл. — Мога да ви съобщя, че в момента Марсианският институт по генетика спешно решава нашите проблеми. До края на годината ще имаме нов вид полифрукти с дебели дънери и естествени хрулупи, подходящи за едностайни жилища. При достигане на пълна зрелост плодовете ще падат от клоните и на местните жители няма да им остава нищо друго, освен...

— ... да ядат! — хорово довършиха щурманът и пилотът.

— Да, точно така. Проблемът с прехраната ще бъде решен. Но това не е всичко. Ето, вие, Димов, навярно смятате, че грижата за стомасите на местното население е единственото, с което се занимаваме. В това ни обвинява и вашият приятел, Съветника Белгородски. А всъщност нашата дейност е богата и разнообразна. Стотици наши представители разпространяват на планетата, така да се каже, разумното, доброто, вечното... Проведени са над осем хиляди беседи и две хиляди кинолектории за ползата от труда, раздадени са сто хиляди екземпляра от брошурата „Да работим дружно“. Ежегодно се организират десетдневки на трудовите навици. Ето, това е нашата тежка, но благородна дейност и ние ще я продължаваме до пълен успех, въпреки клеветите на черногледци като Белгородски. А местното население ще ни се отплаща със своята вечна признателност. Вижте само как ни посрещат!

Изад полифруктовите дървета се показваха първите покриви на селото. Транспортърът направи последния завой и Димов видя посрещачите. Струпани на тълпа край пътя, те лениво размахваха над главите си избледнели дрипави транспаранти и плакати, останали навярно още от времето на първите експедиции: „ДА ЖИВЕЙ

СЛАВЕН БРАТСКИ ЗЕМЯ“, „ЗЕМЯ НЕ ДАЛ — НИЙ УМРЯЛ“, „ЗЕМЕН КОНСЕРВА — НАЙ-ВКУСЕН МЕЖДУ ГАЛАКТИКА“.

— Погледнете ги само! — тържествуваше Макдейл. — Всички са в цветущо състояние. Можете ли да си представите, че преди десет години приличаха на скелети?

Димов поклати глава. Туземците определено не приличаха на скелети. Полуголите им тела по-скоро напомняха добре натъпкани възглавници, носени от къси, тромави крачета. Върху широките бузести лица апатично примигваха замъглени от дрямка очички. Само в задните редици царуваше оживление — ту един, ту друг от посрещачите се измъкваше от тълпата, захвърляше лозунга и с прозявка се отправяше към колибата си.

— Мързеловци! — ядно промърмори капитанът. — И да не мислите, че ще ни помогнат да разтоварим? Всичко трябва да им се поднесе на тепсия!

Той закова транспортъора сред селото, под голям транспарант: „ТИ, ЗЕМЯ — ПЛАНЕТ ГОЛЯМ, НА ТУЗЕМЕЦ ДАЙ ДА ЯМ!“.

Наоколо туземците бавно се разотиваха, без да удостоят с поглед натоварената машина. Димов взе куфарчето си, скочи от каросерията и се запъти към колибите, но не бе успял да измине десетина крачки, когато Макдейл го догони.

— Какво носите в това куфарче?

— Нищо особено. Надявам се, че няма да ме обискирате.

— Внимавайте, Димов — намръщи се Макдейл. — Познавам и вас, и вашия приятел Белгородски. Само преди два месеца той направи пред Съвета чудовищното предложение да прекратим унищожаването на хищниците. Според него така можело да подтикнем местното население към активност. Не се съмнявам, че ви е изпратил с някаква зловредна мисия, но внимавайте — аз ви държа под око. След обиколката си по другите села ще се върна — и тежко ви, ако сте извършил някаква пакост! Тия нещастни хора имат доверие в Земята и ние...

Макдейл не успя да довърши речта си, защото един дебел туземец се приближи и го дръпна за ръкава.

— Ти представител на земен Съвет? Аз чакал теб отдавна. Написал петиция от име на всички туземец в селото. Вий какъв такъв консерва дава на нас? Знай ли ти колко труд трябва да отвори

консервата? Веднага давай такъв консерва, сам да отваря! На, дръж петиция!

И като бутна в ръката на слисания Макдейл омачкан лист хартия, той величествено се отправи към колибата си. Съветника се поколеба за миг, закани се на Димов с пръст и побърза след автора на петицията. Дватамата изчезнаха в колибата и отвътре се раздадоха възбудени гласове: „Да, разбирам, скъпи приятелю, но все пак времето...“ „Никакъв време! Трима туземец пръст порязал!“ „Ние... веднага медицински грижи...“ „Ти консерва дай!“.

Димов вдигна рамене и отново огледа колибите. Имаше нещо странно в пъстрите им гланцови покриви. Приблужи се и разбра — колибите бяха покрити с дебелите дуропластови корици на брошурата „Да работим дружно“.

— Е — обади се откъм транспортъора капитанът. — Още ли се надяваш да направиш нещо?

— Мисля, че да — кротко отвърна Димов, обърна се и се загледа извън селото, където кацаше хеликоптерът за обиколката на Макдейл!

Обиколката на Макдейл продължи цяла седмица, но когато я привърши, той беше доволен. Навсякъде нещата вървяха добре, ако се изключеха някои дребни проблеми. Измъчваше го само тревогата за Димов. Тоя хрисим пратеник на Белгородски можеше да забърка кашата за брони часове, камо ли за цяла седмица. Що за каша ще бъде, Макдейл не можеше и да предполага, но беше уверен, че в селото не го чака нищо добро.

Хеликоптерът излетя на разсъмване и половин час по-късно вече се спускаше на площадката край селото. Още отдалече Съветника забеляза фантастичната гледка — в тоя ранен час всички жители бяха на крак и почти половината от тях търчаха из саваната. Когато слезе от кабината, зърна и Димов — той тичаше към хеликоптера, размахваше ръце и викаше нещо.

— Аз ви предупреждавах Димов! — разяри се Макдейл, бягайки насреща му. — Вие ще си понесете пълната отговор...

Не успя да довърши. Нещо скрито в тревата го препъна, той полетя напред и се сгромоляса в изкусно маскирана яма. Преди да се окопите, върху главата му рухна тежък камък.

Опомни се на крака. Димов го мъкнесе към селото и тихичко мърмореше:

— Няма нищо... Нищо няма... Сега ще се оправим... Една съвсем мъничка цицинка...

— Според мен трябва да е колкото пъпеш — заядливо се обади Съветника. — Но аз ви предупредих. Останалото е работата на Съвета.

Бяха навлезли в селото. От близката колиба се раздадоха злобни крясъци. Свил ръце над главата си, един туземец изтича навън с цялата скорост, която му позволяваха излишните килограми. Подир него тичаше някаква дебела жена и яростно го пердашеше с голям тиган земно производство. Сред виковете се разбираха само отделни думи: мързеливец... други мъж... в савана... ти никога...

На Макдейл му се струваше, че вече не е способен да се учудва, но въпреки това тихо хлъцна, когато видя откъм полифруктовите градини да се задава върволица туземци с чували на гръб. На площадчето те изсипваха плодовете и в тръс потегляха обратно.

— Те... берат плодове! За какво?...

— Сега ще видите — тайнствено прошепна Димов. — Чувате ли?

Изад завоя се раздаде бръмчене на мотор. След миг към площада се приближи малък всъдеход с двама ловци на борда. Те приветствено размахваха карабините си, но вместо „добре дошли“ ги посрещна град от домати, банани и зелки. Отстъплението бе позорно и увенчано с разнообразни зеленчуци.

Макдейл, на границата на нов припадък, гледаше как тълпата издига нови, набързо изписани лозунги: „ЗЕМЕН ЛОВЕЦ — ВЪН ОТ ПЛАНЕТ!“, „НЕ ПИП НАШ ВЪЛКОЖАБ!“, „МАХАЙ КАРАБИН — НИЕ САМ ЛОВИМ“.

— Но какво... — едва избъбри той. — Какво сте... направил, Димов? Защото това... е ваша... работа, нали?

— Мързелът не се лекува отвън — усмихна се Димов. — Лекува се само вътрешно, затова подходих отвътре. Просто убих една вълкожаба и показах на местните жени какви чудесни облекла стават от пъстрата ѝ кожа. А сега... господ да е на помощ на тукашните мъже. От сутрин до вечер са на лов. Но да не ви задържам повече. Виждам, че се задава вождът. Навярно е подготвил нова петиция — този път против местните ловци.

— Но това няма да е вечно така — вкопчи се в последната си надежда Макдейл. — Вашият план ще се провали, Димов! Скоро вълкожабите ще омръзнат на местните жени. Не знаете ли, че модата е краткотрайна?

Вместо отговор Димов разтвори куфарчето си. Отвътре изхвъркнаха стотици кристални топчици, сияещи във всички цветове на дъгата, заскачаха между колибите и се изгубиха в тревата.

— Както виждате, помислил съм за всичко. Познахте ли ги? Скокливи охлювчета от Проксима. Те се ловят трудно, Съветник Макдейл. Много, много трудно...

Разказът е публикуван в списание „Фантастика“, брой 4 от 1991

г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.